

Vilu 2021-2022

Sisällys

Frisbeegolfia Virojoella

Lukiolaisen päivä

**Ylioppilaskirjoitukset –Lukion
loppuhuipennusko?**

**Ratsastusjousiammunta rantautunut
Alexandra Leppäniemen jo monipuoliseen
harrastukseen**

**Haastattelussa koulumme äidinkielen
opettaja Mari Lammi**

Henkilökuvassa Noora Jaakkola

Frisbeegolfia virojoella

Elmo ja Laura

Olemme Virojoen frisbeegolf-radalla, ensimmäisellä väylällä. Katsomme, kun kiekko kilahtaa koriin toisella heitolla. Pelikierros on alkanut hyvin.

Frisbeegolf on laji, jonka periaate on päästä radan alusta loppuun mahdollisimman vähäisillä heitoilla. Eri väylillä on erimäärä heittoyriytyksiä ennen koriin osumista, jos heittää enemmän niin tulee lisäpisteitä. Pienimmän tuloksen saanut voittaa. Kokonaismittainen rata on yleensä 18-väylää, kuten myös Virojoen frisbeegolf-rata on.

Tällä kertaa seurasimme 17-vuotiaan Veikko Lehtolan pelaamista. Olimme Veikon mukana kierroksella ja seurasimme peliä. Tämän jälkeen haastattelimme Veikkoa ja kysyimme yleisiä kysymyksiä lajista. Ensimmäisenä kysyimme, kauanko hän on pelannut. "Olen käynyt pelaamassa satunnaisia kertoja noin kolmen vuoden aikana, mutta tänä kesänä aloin pelaamaan aktiivisesti, jopa 6 kertaa viikossa." Veikko kertoi, että Virojoen frisbeegolf-rata on ehdottomasti kivoin lähialueella. Se on monipuolinen ja hyvin toteutettu, sekä sen ylläpito on aktiivista. Hän myös sanoi, että hyväpuoli lajissa kuitenkin on se, kun ratoja on kaikkialla Kymenlaakson alueella, sekä tietysti muualla Suomessa. Huonoja

puolia Veikon mielestä lajissa ei ole muita kuin hermojen menettäminen epäonnistuessa.

Kaikki voivat pelata frisbeegolfia ja laji on suhteellisen halpa, eikä pelaamiseen tarvitse valmentajaa tai muuta tukihenkilöä. Se ei ole fyysisesti kovinkaan rankka, riippuen tietenkin maastosta, missä pelataan, kertoo veikko. Veikko suosittelee kaikkia kokeilemaan lajia ja se on myös hyvä liikuntamuoto viettää ystävien kanssa aikaa.

Lukiolaisen päivä

Kello on seitsemän aamulla, ja virolahtelainen Kaisa Eriksson nousee sängystä. Hän kävelee keittiöön ja napsauttaa kahvinkeittimen päälle. On perjantaiamu.

Muiden aamutoimien ohessa Eriksson syö myös aamiaista. Tämä on vasta hiljattain opittu uusi tapa, joka Kaisan omien sanojen mukaan antaa "Hyvän potkun päivään".

Tänään ennen koulun alkua on ehdittävä asioille, joten Kaisa hyppää aamulla auton rattiin. Hän kertoo haastattelussa, että on saanut aikaistetun ajokortin ja on nyt ajanut autoa kesän alusta lähtien.

Kaisa opiskelee Virolahden lukiossa. Virolahden lukio on pieni, idyllinen lukio Kaakkois-Suomessa. Lukio on väriltään keltainen ja samassa rakennuksessa on myös yläkoulu sekä ruokala. Lukion tilat ovat viihtyisät; paljon sohvia ja muutama säkkituoli. Niiden lisäksi tiloista löytyy myös pöytäfutis ja biljardipöytä. Ulkoa löytyy myös aktiviteettimahdollisuuksia kuten koripallokenttä, pihapelikenttä, penkkejä ja muutamia kuntoiluvälineitä.

Kuka tämä Kaisa sitten on?

Kaisa on hyväntahtoinen, johdonmukainen ja menevä 17-vuotias virolahtelainen nuori, joka opiskelee paikallisessa lukiossa toista vuotta. Kaisa rakastaa kahvia sekä nauttii musiikista ja hevosten kanssa puuhastelusta, kavereita ja poikaystävää unohtamatta. Sen sijaan negatiivisuutta ja tietoista muiden mielen pahoittamista Eriksson ei ymmärrä. Hän kertoo kohdanneensa ennakkoluuloja sekä kyseenalaistamista esimerkiksi kasvissyöntinsä takia.

Kasvisruokavalio on kuulunut nuoren elämään jo pari vuotta. Alun perin Kaisa osallistui kaverin innoittamana haasteeseen, jossa ollaan kuukausi täysin vegaanina, jonka jälkeen hän jätti kanan ja punaisen lihan kokonaan pois. Kaisan mukaan päätöksen taustalla ovat sekä lihatuotannon eettisyys, että vaikutukset ilmastoon.

Nuoren naisen päivästä ei puuhaa puutu. Hänet tunnetaan siitä, että hän selaa aina kalenteriaan ja aikataulujaan, sillä nuorella on todellakin monta rautaa samanaikaisesti tulella useiden harrastusten ja muiden menojen johdosta.

Kaisa kutsuu harrastuksiaan "elämäntapaharrastuksiksi", sillä hän kokee niiden olevan iso osa häntä ja hänen elämäänsä, eivät vain harrastuksia. Pianonsoitto on aloitettu 5-vuotiaana ja ratsastusharrastuksen aloittamisestakin on jo useita vuosia aikaa. Kaisa on käynyt myös muutaman vuoden laulutunneilla, laulaa kuorossa sekä on aloittanut tanssi- ja kuntosaliharrastuksen tasapainottamaan pääosin musiikkipainotteista arkea. Eriksson on myös alkanut tekemään kappaleita itse ja kertoo niiden auttavan, jos esimerkiksi ihmissuhteissa on ongelmia.

"Olen aidoimmillani, kun laulan ja usein tuntuu, että on helpompi laulaa kuin puhua tunteistaan."

Tulevaisuuden suunnitelmat Kaisalla ovat vielä auki. Hän kertoo olevansa kiinnostunut niin kirjoittamisesta, musiikkialasta kuin journalistinkin ammatista. Tällä hetkellä hän kuitenkin pitää tärkeämpänä lukiosta ja ylioppilaskirjoituksista selviytymistä, sillä tulevaisuuden ammattia ehtii kyllä miettiä ja Kaisa uskoo elämän johdattelevan häntä siihen suuntaan, mikä on oikea.

“Pidän ovet auki ja annan elämän viedä mukanaan.”

Lottis & Essi

Ylioppilaskirjoitukset

Lukion loppuhuipennusko?

Ylioppilastutkinto on lukion päättövaiheessa suoritettava tutkinto. Lukioissa järjestetään ylioppilaskokeet kahdesti vuodessa. Kokeiden läpäisyyttä sekä lukion oppimäärän suorittanutta henkilöä kutsutaan ylioppilaaksi.

Ylioppilastutkintoon kuuluu vähintään neljä pakollista koetta, mutta kokelas voi kirjoittaa vapaaehtoisesti ylimäärisiä aineita. Muutoksia on luvassa vuonna 2022 keväällä, kirjoitettavien aineiden määrään.

Opiskelijalla on kolme tutkintokertaa, joiden aikana kokeet tulisi päästä läpi. Alin mahdollinen hyväksytyt arvosana on A, ja paras mahdollinen arvosana on L. Hylätty arvosana I on mahdollista saada hyväksytyksi kompensatiopisteillä.

Ylioppilaskokeista tuli kokonaan sähköisiä vuonna 2019.

Ylioppilastutkintolautakunta (YTL) vastaa tutkinnon johtamisesta, järjestämisestä sekä toimeenpanosta. Opettajat tarkistavat alustavasti kokeet, jonka jälkeen kokeet menevät Ylioppilastutkintolautakuntaan tarkistettavaksi.

YLIOPPILASTUTKINTOLAUTAKUNTA
STUDENTEXAMENSNÄMNDEN

<https://digabi.fi/img/ytl-logo.png>

Kirjoitukset vaativat paljon myös koululta. Fysiikan, kemian, matematiikan ja tietotekniikan lehtori, Mikko Puisto, kertoi mitä kaikkea salin laittaminen kirjoituskuntoon vaatii. Tekninen toimi laittaa saliin äänieristyksen, pöydät ja tuolit, sähköjohdot sekä UPS-valmiuden. Mikko vie saliin palvelimen sekä varapalvelimen ja laittaa ne toimintakuntoon. Hän myös testaa, että systeemi on riittävän vakaa kirjoituksia varten. Salissa on varauduttu myös sähköisten kirjoitusten mukana tulleisiin tietoteknillisiin haasteisiin. Salissa on ylimääräisiä verkkokaapeleita sekä varareititin. Saliin on myös tuotu valmiiksi varakoneita, joita on noin 10 % kirjoittajien määrästä.

Opiskelijoiden saapuessa kirjoituksiin heiltä tarkistetaan eväät ja mahdolliset tekstit peitetään. Opiskelijat ohjataan heille arvotuille paikoilleen ja he kirjautuvat kokeisiin. Opiskelijoita muistutellaan vielä säännöistä ja sitten päästäänkin aloittamaan kokeet.

Kirjoitukset vaikuttavat koko koulun arkeen. Opettajilla on kiireisempää, kellot eivät soi eikä kuulutuksia tehdä. Salin läheisyydessä pyritään hiljaisuuteen. Myös poikkeusaika näkyy kirjoituksissa. Käsihygieniää on tehostettu ja opiskelijat sekä valvojat käyttävät maskeja. Korona-aikana jokaisen opiskelijan paikalla on suttupaperin ja nenäliinojen lisäksi varamaskeja.

Mikko jakoi myös vinkkejä kirjoittajille. Edellisenä yönä pitäisi mahdollisesta stressistä huolimatta yrittää nukkua kunnolliset yöunet ja mukaan kannattaa ottaa hyvät eväät. Hän kehottaa nauttimaan tilanteesta, sillä kirjoitukset ovat vain kerran elämässä.

Pinja ja Mira 19AB

Ratsastusjousiammunta rantautunut Alexandra Leppäniemen jo monipuoliseen harrastukseen

MILJA SAKSA/MIA ROKKA

Tänä syksynä 17-vuotta täyttänyt Alexandra Leppäniemi on yhdistänyt hiljattain pitkän ratsastusharrastuksensa jousiammunnan kanssa.

Ratsastusjousiammunta on vaativa urheilulaji, jossa tietyn tyyppistä rataa pitkin

ammutaan liikkeessä nuolia yhteen tai useampaan tauluun mahdollisimman nopeasti ja tarkasti perinteisellä käsin viritettävällä jousella.

Alexandra on aloittanut ratsastamisen hänen ollessaan yhdeksän vuotta vanha. Ratsastusjousiammuntaa hän sanoo harrastaneensa nyt noin kaksi vuotta.

Talli Witherslake – Alexandra & suomenhevosuuna livari

Haastattelimme Alexandraa hänen ratsastusuransa alkutaipaleesta. Monipuolinen ura hevosten parissa sai alkunsa pienellä lisakinniemen Issikat -vaellustallilla Miehikkälässä noin 7,5 vuotta sitten.

Alexandran hevosharrastus on ollut aina todella monipuolinen, eikä hän ole pelkästään keskittynyt ratsastukseen, vaan myös erikoistunut kouluttamaan hevosia positiivisen vahvisteen kautta. Positiivinen vahvistaminen on käytöksen muuttumisen prosessi, jossa jonkin asian lisääminen tilanteeseen tekee käytöksen vahvemmaksi. Lisätyn asian on oltava eläimen mielestä miellyttävä, muuten se ei lisää haluttua käytöstä. Alexandran ratsastusharrastus keskittyy centered riding -tyyliin, jossa mielikuvia hyödyntäen pyritään ymmärtämään ratsastuksen klassisia metodeja, ja kuinka hevosen kanssa tulee kommunikoida. Keskeisimpänä tavoitteena on oman kehon ja sen mahdollisuuksien tiedostaminen, jonka myötä myös hevosen liike ryhdistyy ja tasapainottuu. Centered Riding koostuu pääosin neljästä kulmakivistä ja perustuksesta.

Vaikka Alexandra ei ole koskaan omistanut omia hevosia, on hän kuitenkin saanut pitää monilla tutuilla talleilla olevia hevosia kuin ominaan. Alexandra haaveilee myös tulevaisuudessa urasta hevosten parissa ja onkin käynyt paljon kursseja siihen liittyen.

”Ratsastusjousiammunnan aloitin 2019 toukokuussa alkeiskurssilla. Näin ilmoituksen kurssista Talli Witherslaken sivuilla, jossa olin jo pari vuotta käynyt tunneilla. Ratsastusjousiammunta vaikutti mielenkiintoiselta, ja olin nähnyt siitä joitakin videoita”

Ratsastusjousiammunta vaatii harrastajalta loistavaa kehonhallintaa, ratsastus- ja hevostaitoja sekä jousenkäsittelytaitoa. Hevonen on totutettava käytettäviin välineisiin, ja hevosta on pystyttävä ohjaamaan pelkin painoavuin.

Alexandra kokee lajin olevan hankala, mutta epäonnistumisistakin huolimatta hän on treeneissä aina toiveikkain lähtökohdin.

”Ehkä minulla ei ole erityistä vahvuutta lajissa. Vaikkei aina onnistuisi, osaan kuitenkin olla positiivisin mielin. Heikkoutena on vauhdissa nuolen nokittaminen paikoilleen, siinä tarvitsisin vielä paljon treeniä. Pitäisi toimia vähän ripeämmin, ettei ehdi taulut mennä ohi, varsinkin jos vauhti on kova”

Ratsastusjousiammunnassa käytetään perinteistä jouta, jossa ei ole tähtäintä taikka nuolihyllyä. Talja- ja varsijousi eivät ole lajissa sallittuja. Kuva: Alexandra Leppäniemi

”Parasta lajissa on se, kun tuntee onnistuvansa ja kehittyvänsä. Se on myös vastapainoksi ratsastuksessa kivaa siltäkin kannalta, että hevosen ei tarvitse tehdä muuta kuin vain mennä eteenpäin kujalla. Se on siis osaavalle hevoselle aika rentoa puuhaa”

Ratsastusjousiammunta yhdistää jousiammunnan, taistelulajit ja ratsastuksen. Se on ollut osa sekä sodankäyntiä että metsästystä. Nykyisin se on sekä näyttäviä esityksiä mahdollistava speaktaakkeli sekä kilpaurheilulaji, jonka jo seitsemännet maailmanmestaruuskilpailut järjestetään Etelä-Koreassa elokuun puolivälissä. Lajia on haaveiltu tulevaisuudessa jopa osaksi Olympia-ohjelmaa.

Haastattelussa koulumme äidinkielen opettaja Mari Lammi

Minkä takia päätit ryhtyä opettajaksi? Miksi valitsit juuri äidinkielen?

Se ei ole ehkä ihan niin selkeä juttu. Olen ollut sellainen tasaisen hyvä opiskelija, joten olisin sen puolesta voinut valita jotain muutakin. Lukion jälkeen päädyin vuodeksi opettamaan kuvaamataitoa yläkoululle ja sitten sen inspiroimana hain kuviksen opettajaksi, mutta en päässyt sinne.

Sen jälkeen pyrin näyttelijäksi. Minulla on vahva teatteritausta ja hain teatterikorkeakouluun useamman kerran, mutta sitten mutkien kautta löytyi sellainen teatterin ja draaman tutkimus Tampereen yliopistosta. Se sisälsi mahdollisuuden siihen, että voi valmistua myös äidinkielen ja kirjoitustaidon opettajaksi. Meidän mahtava äidinkielen opettaja Sirpa Sandström, joka myös opetti meille ilmaisutaitoa, oli todella inspiroiva tyyppi ja innosti minua tähän hommaan.

Mitä teet vapaa-ajallasi?

Tällä hetkellä ohjaan partiota ja uimaseuraa omille lapsille, joita on kaksi. Meillä on Improvisaatioteatteri *Pakkorako*, jossa improan. Olen teatterin ohjelmatoimikunnassa miettimässä, mitä näytelmiä teatteriin ehkä olisi tulossa. Olen myös mökillä ja hengailen kotona.

Millaista opettajan työ sinun mielestäsi on?

Haastavaa ja monipuolista, sellaista vaihtelevaa, eikä yksikään päivä ei ole erityisen samanlainen. Ikinä ei voi tietää, mitä tapahtuu.

Mikä on lempiruokasi?

Meksikolainen ruoka kuten tacot ja tortillat.

Millainen on pahin tilanne, johon olet joutunut koulussa?

Niitä on oikeastaan kaksi.

Ensimmäinen liittyy vuoden 2004 tsunamiin. Siitä seuraavana keväänä sijaistin yhdessä koulussa. Se ei jälkikäteen ajateltuna ollut hyvä idea. Oppilaiden kysymykset eivät olleet asiallisia ja aina uudessa koulussa tapahtui tätä samaa aina vain uudestaan. Se oli kuormittavaa.

Toinen tilanne tapahtui merikoululla, jossa opetin. Yleensä hoitajaopiskelijat olivat omassa rakennuksessa ja muutamilla merikoulun opiskelijoilla oli epäilyttävä tausta, josta me opettajat emme tiedäneet. Yhtenä päivänä, kun tulin luokasta, näin miehen makaamassa maassa ja verinen puukko oli siinä vieressä. Säikähdin kauheasti ennen kuin huomasin, että hoitajaopiskelijat olivat meidän puolella tekemässä harjoitusta.

Rakkain muisto omilta lukioajoiltasi?

Abigaala oli sellainen, minkä eteen tuli tehtyä paljon töitä. Teimme biisin, johon haastattelimme koulumme opettajia ja valitsimme biisiin sanat sieltä täältä heidän sanojensa joukosta. Soitimme kappaleen kaikille abigaalassa. Se oli mieleenpainuva juttu.

Mistä olet kotoisin?

Vehkalahdelta.

Miten päädyit meidän lukioon?

Päädyin tänne monen mutkan kautta ala- ja yläasteelta. Ammattiopiston jälkeen aloin opettaa täällä Virolahdella. Äidinkielen lisäksi opetan suomea toisena kielenä, englantia ja uimista.

Mikä on lempikirjasi? Miksi juuri se?

Niitä on todella monta. Nuorena pidin kovasti Väinö Linnan klassikkokirjoista sekä fantasiasta, kuten Harry Potterista ja Taru sormusten herrasta. Luen koko ajan jotakin kirjaa ja saatan vain valita satunnaisesti jonkun ja sitten aloitan sen lukemisen. Scott Kellyn kirjoittama *Kiertoradalla - Vuosi avaruudessa* kolahti minuun vahvasti.

Mitä aineita kirjoitit ylioppilaskirjoituksissa?

Kirjoitin saksan, englannin, ruotsin, pitkän matematiikan, reaalin ja äidinkielen.

Terveiset lukiolaisille:

Olette ihania, jatkakaa samaan malliin!

HENKILÖKUVA

NIMI

Noora Jaakkola

IKÄ

16

MISTÄ TULIT VIROJOELLE KOULUUN?

Häppilästä

MIELIPIIDE OPETTAJISTA?

Opettajat ovat hyviä, ja osaavat opettaa. Opettaminen on selkeää ja monipuolista

MIELIPIIDE MUISTA KOULULAISISTA?

Muut koululaiset ovat mukavia, kivoja, auttavat toisiaan ja heidän kanssansa tulee erittäin hyvin toimeen.

PARASTA VIROJOEN LUKIOSSA?

Parasta virojoen lukiossa on se, että se on niin pieni, eli saa apua helpommin, jos sitä pyytää. Opettajat ottavat oppilaat huomioon helpommin ja auttavat oppilaita yksityiskohtaisemmin.

MILTÄ ON TUNTUNUT ALOITTA A LUKIO?

Lukion aloittaminen on ollut ihan OK, ensimmäinen koeviikko oli aika jännä koska siihen ei olla totuttu.

EROAAKO LUKIO YLÄASTEESTA?

Lukio eroaa yläasteesta paljon, päivät ovat paljon pidempiä. Lukiossa pitää myöskin tehdä paljon enemmän itse, ja opettajat eivät välttämättä muistuta enää mistään tehtävistä, toisin kun yläasteella. Lukiossa alkaa kantamaan enemmän vastuuta muun muassa tehtävistä. Lukio eroaa myöskin niin, että

lukiossa on itsenäisiä kursseja verrattuna yläasteeseen ja jaksotus toimii myös eri tavalla.

KOKONAISMIELIPIDE?

Kokonais- mielipide lukiosta on se, että lukioon kannattaa tulla, jos haluaa kehittää itseään. Virolahden lukio on mielestäni tosi hyvä paikka!

Katariina ja Aino